

NAŠA DRUŽINA: dr. Jože Toporišič kot oče, njegove vrednote, službe in delo v Ljubljani.

Po okrogli mizi se je naši skupini pridružil sin dr. Jožeta Toporišiča, Andrej Toporišič, ki nam je govoril o svojem očetu in očetovem delu. Čeprav je veliko povedal že na okrogli mizi, tudi na delavnici ni bil skop z besedami. Svojega očeta je opisal v vlogi starša, profesorja in strokovnjaka.

Povedal je, da je dr. Jože Toporišič njemu in bratu bil povsem običajen oče, ne glede na to, da je bil znan slovenski jezikoslovec in predavatelj. Sinoma je odprl pogled na svet, ki je nam že bolj dostopen zaradi spleta - širil jima je obzorje. Poudaril je, da z bratom nista gledala na očeta kot na velikega jezikoslovca, temveč kot na očeta. Povedal je, da kot otrok razlike ne opaziš. Od njiju so v šoli pričakovali več znanja pri slovenščini zaradi očetovega slovesa. Kljub temu da je imel dr. Toporišič željo, da bi sinova nadaljevala z njegovim delom, sta se potem samostojno odločila za svoj študij. Sin Tomaž je ob študiju primerjalne književnosti in angleščine sicer šel študirati še slovenščino, sin Andrej pa je študiral filozofijo in sociologijo. Zdaj se ukvarja z učenjem tujih jezikov. Njegov brat Tomaž je napisal tri knjige z gledališko tematiko. Oče jim je posvetil veliko časa, skupaj so hodili v gore in obiskovali gradove ter hodili na Bohinj, kjer so imeli vikend. Z očetom sta tudi veliko potovala v bližnje evropske države (Francija, Nemčija, Italija). Iz mnogih potovanj je sinovoma prinesel darila. Andrej pravi, da je bil dokaj strog oče, ki je imel rad mir. V Slovenski slovnici je sinovoma napisal posvetilo, velikokrat sta mu tudi pomagala pri izdelavi kazal. Sinova pravita, da sta zelo ponosna in vesela zaradi poimenovanja dobovske osnovne šole po njunem očetu.

Dr. Jože Toporišič je napisal okoli dvajset knjig in pa več kot tisoč drugih del. Njegovo najpomembnejše delo je Slovenska slovnica. Sodeloval je tudi pri nastanku Slovarja slovenskega knjižnega jezika in Slovenskega pravopisa. Po končani osnovni šoli v Dobovi je šolanje najprej nadaljeval tri leta v gimnaziji v Mariboru, nato pa v Brežicah in spet v Mariboru, kjer je dokončal prvo gimnazijo. Po opravljeni gimnaziji je študiral slovenski in ruski jezik, za disertacijo si je izbral Frana Saleškega Finžgarja. Nato je nadaljeval v bolj slavističnih vodah s poudarkom na jezikoslovju. Za svoja dela je prijel veliko nagrad, najpomembnejši pa sta Srebrni častni znak svobode Republike Slovenije in Zoisova nagrada za življenjsko delo iz leta 2006. Prejel je še nagrade Univerze v Gradcu, Kidričevega sklada in Mednarodnega društva za fonetične vede. Veliko je predaval tako v tujini kot v Sloveniji. Najprej je enajst let služboval v Zagrebu, predaval je slovenščino. Kasneje je slovenščino predaval tudi na Filozofski fakulteti v Ljubljani na oddelku za slavistiko. V času, ko je služboval v Zagrebu, je spoznal veliko tujih in znanih profesorjev, ki so ga kasneje vabili na gostovanja. Veliko časa je posvetil svojemu delu, zelo rad je pisal na vikendu v Bohinju. Največ odmevnih del je napisal v 70. letih dvajsetega stoletja, pod vplivom strukturalizma in vse do zadnjih let ni izgubil želje po ustvarjanju novih del. Govoril je veliko jezikov: nemško, angleško, rusko, češko, poljsko, hrvaško, italijansko in latinsko. Ko je gostoval, je bil odsoten

od meseca dni pa vse do enega leta. Iz Rusije je velikokrat prinesel knjige v cirilici. Celotno življenje je posvetil slovenskemu jeziku.

Dr. Jože Toporišič je zelo cenil domači kraj Mostec in ga velikokrat obiskoval. Najbolj pa je cenil slovenski jezik in sinovoma svetoval, da naj vse, kar napišemo v tujem jeziku, napišemo tudi v slovenščini. Njegova žena je bila tudi slavistka, velikokrat ga je spremljala na raznih prireditvah in kongresih. Njegova sina menita, da je spomin na očeta še živ.

Nina Savnik, 7. a in Maša Radanovič, 9. a, OŠ dr. Jožeta Toporišiča Dobova